

ikke kunne finde den, om man end fremkom med nok saa mange yderligere Oplysninger. Det ærede Medlem talte ogsaa, som om man først i dette Møde var kommen til at overveie Sagen, og sagde, at det var ikke gjort i en Haandevending at faae denne Sag overveiet. Det forbauser mig, at det ærede Medlem, der har været Medlem af Rigsdagen gennem flere Sessioner, hvor dette Spørgsmaal idelig og idelig er kommet frem (Kraabe: Ja, som en Strøtanke!) kan tale saaledes. Ja, det ærede Medlem følger jo altid med til Strøture (Kraabe: jeg sagde „Strøtanke“.) Ja, det træffer ogsaa meget beleiligt, thi det ærede Medlem er virkelig ogsaa meget rig paa Strøtanter. Men det Spørgsmaal, som ligger for her, er ingen „Strøtanke“; det har været udtrykt i Forslag, som have ligget for, men man har den Gang maattet opgive det paa Grund af en enkelt Ministers Modstand derimod. Det er kommet igjen under forskjellige Former, gennem grundige Betænkninger, som det ærede Medlem vistnok ikke vil driste sig til at kalde Strøtanter, gennem Udvælgsbetænkninger og gennem temmelig udførlige Forhandlinger. Naar det ærede Medlem nu siger, at han ikke kan følge med, idet man ikke ved en saadan enkelt Forhandling kan udtømme Spørgsmaalet, saa maa han tillade mig at sige, at jeg for mit Vedkommende havde troet, at denne Adresse vilde blive forhandlet og afstemt her, uden at man behøvede at komme ind paa Spørgsmaalets Realitet i det Store, idet jeg antog, at alle Thingets Medlemmer allerede vare enige med sig selv om den Maade, hvorpaa de opfattede dette Spørgsmaal. Jeg hører nu, at vi, der have indbragt Adressen, have taget fejl i saa Henseende, men man kan i alt Fald ikke sige, at Spørgsmaalet ikke tidligere har været overveiet; tværtimod, det har været overveiet længe og grundigt og det gennem forskjellige Stadier. Naar det ærede Medlem nu ønsker Udvalg nedsat i Sagen, saa kan han jo foreslaae det, og vi ville da faae at see, hvor Mange han vinder, og hvormange af Folke-

thingets Medlemmer der mene, at denne Sag ikke er overveiet nok. Da Sagen kun er undergoven en eneste Behandling, maa han altsaa efter Forretningsordenen foreslaae, at Forhandlingen standses og Udvalg nedsettes, inden den fortsættes. Jeg siger ikke, at jeg vil tilraade ham at gjøre dette — langt fra, men han kan gjøre det. — Der er talt om, at man kunde frygte for, ja, det er næsten blevet sagt, at det laa i Adressen, at Krigens Førelse, hvis Adressens Tanke blev realiseret, vilde blive styret fra Ministeriet. Men det er mærkverdigt, at de Herrer, der have fremført dette, ikke have læst Adressen; thi hvis de havde det, vilde de have seet, at Forslagsstillerne ville netop det Modsatte; de vilde da have seet, at vi netop mene, at der er langt større Sikkerhed for, at Krigen vil kunne ledes paa selve Krigsstuepladsen gennem Overcommandoen, naar begge Stater staae under eet Ministerium, end naar de staae under to. For ikke at sige derom, hvad man ad Fornuftens Vej kan slutte sig til, at der kan see, troer jeg kun at behøve at sige, at Erfaringen har lært os, — og vi kjende i saa Henseende Alle Exempler derpaa — hvorledes det saare let kan træffe, at den Commanderende i et Værn, som faaer Befaling fra den Overcommanderende i det andet Værn, kan synes, at her er et Tilfælde, hvor han først maa spørge sin egen Minister i Kjøbenhavn, om det stemmer med hans Instrux, at han følger den givne Befaling. Der skal altsaa her corresponderes, og Krigens Førelse bliver da i Virkeligheden bestemt fra Ministeriet. Er der derimod kun een Minister for Forsvaret tilføes og tillands, saa vide Befalingsmændene, at det er under eet og samme Ansvar, at Befalingerne gives, og Ingen kan da betænke sig paa at lyde strax og følge de Planer, som blive lagte af Overcommandoen. Det er altsaa netop vor Mening, at der ved en Forening af de to Ministerier i mange Tilfælde vil kunne undgaaes, hvad der ellers ikke vil kunne undgaaes, at Krigens Førelse væsentligt bestemmes fra Kjøbenhavn eller fra Regjeringen selv. Det er derfor